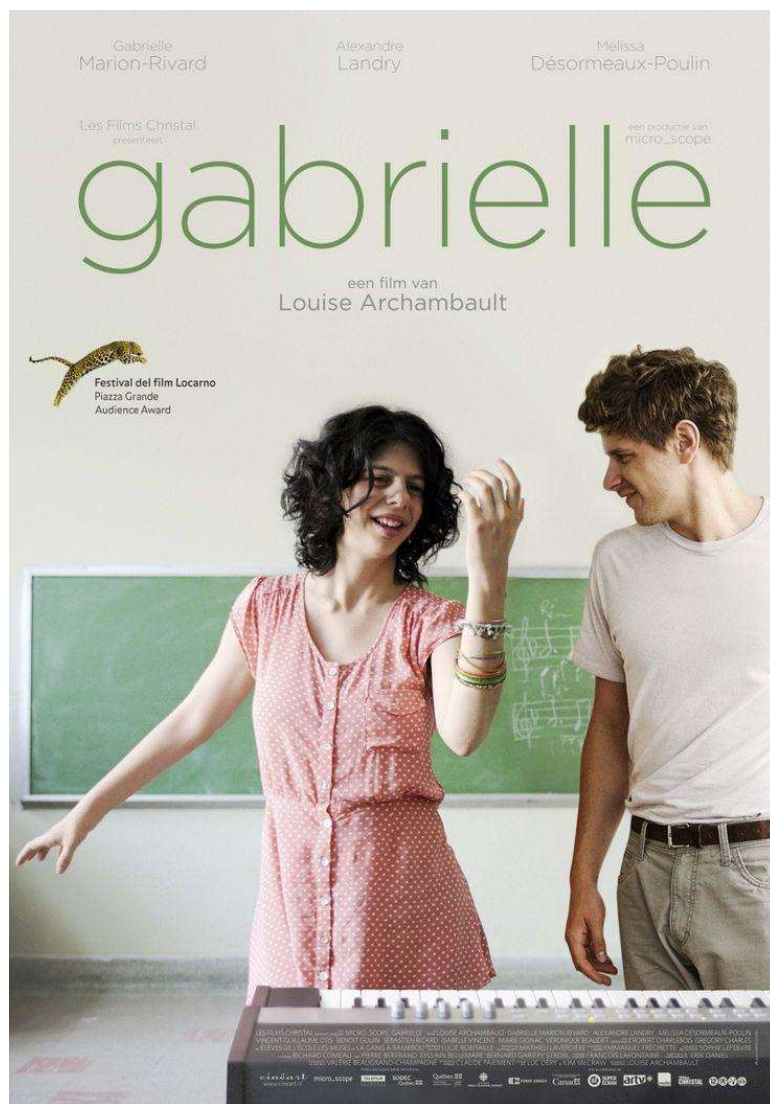

“VOCA CINE”

GOLA D'ACTIVITATS

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
REGIDORIA DE SANITAT, SALUT I ESPORTS

UPCCA
VALÈNCIA
PLA MUNICIPAL DE
DROGODIPENDÈNCIES

Hi col·laboren:

fad

"TOCA CINE" **GUIA D'ACTIVITATS**

El cine es considera una ferramenta preventiva eficaz davant de les conductes psicosocials de risc, com són les addiccions. Des de la UPCCA-VALÈNCIA/PMD en col·laboració amb el CENDOC BOGANI i la FAD s'han elaborat

les guies "TOCA CINE", en què es plantegen activitats per a realitzar al voltant del visionament d'una pel·lícula.

El DVD es podrà sol·licitar en préstec en amquiles@valencia.es, tel. 962 08 20 37

FITXA TÈCNICA

TÍTOL: GABRIELLE

ANY: 2013 **DURACIÓ:** 99 minuts **PAÍS:** Canadà

DIRECCIÓ: Louise Archambault

GUIÓ: Louise Archambault

MÚSICA: François Lafontaine

FOTOGRAFIA: Mathieu Laverdière

REPARTIMENT: Gabrielle Marion-Rivard, Alexandre Landry, Mélissa Désormeaux-Poulin, Robert Charlebois, Marie Gignac, Isabelle Vincent, Vincent-Guillaume Otis, Benoît Gouin, Sébastien Ricard

PRODUCTORA: Micro_scope

GÈNERE: romanç/drama/diversitat funcional

CLASSIFICACIÓ: no recomanada menors de 7 anys

RECOMANADA PER A TREBALLAR: majors de 14 anys

<https://youtu.be/eiomZWApWZk>

SINOPSI

Gabrielle és una jove que patix la síndrome de Williams, però que té una contagiosa alegria de viure i un increïble talent musical i, a més, està enamorada. És feliç des que va conèixer Martin; no obstant això, no tot el món compartix eixa felicitat. El fet que siguem "diferents" fa que moltes persones es pregunten fins a quin punt poden fer el que vullguen.

Gabrielle fa tot el que pot per a guanyar la seua independència, però haurà d'enfrontar-se als prejudis d'altres persones, així com a les seues pròpies limitacions, per a demostrar que la paraula "normal" és molt més àmplia del que la majoria de la gent creu.

PERSONATGES

GABRIELLE

És una xica de 22 anys amb síndrome de Williams. És divertida, entusiasta i amb una contagiosa alegria de viure. Viu en un pis tutelat on també residixen altres persones amb discapacitat intel·lectual. Treballa en unes oficines arreplegant i triturant documents i canta en un cor amb altres persones amb discapacitats diverses.

Gabrielle s'enamora perdudament d'un dels xics del cor, Martin. L'efervescència de sentiments i d'impulsos nous i l'ànsia d'independència i llibertat farà que s'enfronte a les reticències de la seua família, així com a la comprensió i acceptació de les seues pròpies limitacions.

MARTIN

És un jove tímid, amable, educat i simpàtic. Canta en el mateix cor que Gabrielle i, igual que ella, també patix una discapacitat intel·lectual, la qual cosa no li impedisca de treballar en una botiga d'animals i realitzar un curs d'ebenisteria. Martin és prou autònom, però de vegades es veu limitat per la sobreprotecció de sa mare amb la qual viu. Esta sobreprotecció l'apartarà del seu amor, Gabrielle. Però el desig d'estar amb ella és tan fort que el farà superar tots els obstacles.

SOPHIE

És la germana major de Gabrielle. La relació entre les dos és molt estreta, de mútua confiança i sinceritat. Sophie ocupa el paper de la mare absent, però en estos moments s'enfronta a un gran dilema: d'una banda, la seua parella, Raphael, l'està esperant a l'Índia, on està duent a terme un projecte educatiu en què Sophie, que és psicopedagoga, també vol participar; d'una altra, està Gabrielle, que, malgrat tindre la vida estructurada, li preocupa per esta nova situació que ha despertat en ella l'ànsia d'independència i llibertat. Sophie té por que li passe alguna cosa; sap que Gabrielle és prou autònoma, però no tant com per a ser independent.

CLAIRE

És la mare de Martin, de caràcter sobreprotector. Confia en l'autonomia del seu fill, però això no li permet abaixar la guàrdia, la qual cosa limita prou Martin. L'enamorament de Martin ha suposat per a ella un maldecap i s'oposa rotundament que la relació entre el seu fill i Gabrielle continue. Claire opina que les persones discapacitades no tenen dret a l'amor.

MADRE DE GABRIELLE

La mare de Gabrielle no s'ha ocupat molt d'ella. El fet de trobar un pis tutelat en el qual Gabrielle pot viure va suposar per a ella un gran alleujament. Ella viu la seua vida al costat de John, la seua parella actual, i treballa en una orquestra, la qual cosa li suposa absentar-se moltes nits i esta és l'excusa per a no poder cuidar ni atendre Gabrielle.

LAURENT

Educador que coordina el pis tutelat on viu Gabrielle juntament amb altres persones amb distints tipus de discapacitat intel·lectual. Laurent també viu en este pis i s'encarrega d'atendre totes les seues necessitats i d'ajudar-los en les seues limitacions; però no els tracta com si foren criatures desvalgudes, sinó que els proporciona les ferramentes adequades per a desenvolupar el seu potencial i facilitar-los la integració en la societat.

RÉMI

Director del cor de qual Gabrielle i Martin formen part. Els prepara per a participar en la Mundial Coral. Rémi sap transmetre'ls il·lusió pel projecte que estan duent a terme, és comprensiu i pacient, però exigent amb el compromís i l'actitud de les seues i els seus alumnes.

TREBALL EN HABILITATS PER A LA VIDA

- ✓ A nivell cognitiu: Tolerància. Respecte. Igualtat. Acceptació de la diversitat.
- ✓ A nivell emocional: Empatia. Expressió emocional.
- ✓ A nivell social: Habilitats socials bàsiques per a la interacció social.

Proposta d'activitats

Activitat prèvia a la projecció

La diversitat enriquit

Objectius:

- ✓ Captar l'atenció i l'interés del grup per la pel·lícula.
- ✓ Treballar la igualtat i l'acceptació de la diversitat.
- ✓ Adquirir habilitats socials bàsiques per a la interacció social.

Tècnica utilitzada:

- ✓ Dinàmica de grup.

Materials:

- ✓ Annex I (document de suport per a la persona que dinamitze l'activitat).
- ✓ Annex II (document de suport per a la persona que dinamitze l'activitat).
- ✓ Quartilles de paper, llapis o bolígraf.
- ✓ Pissarra o similar.

Desenvolupament:

FASE 1 – L'activitat podria començar amb la lectura de la sinopsi de la pel·lícula. No obstant això, la persona que dinamitze l'activitat explicarà senzillament que la pel·lícula que veuran conta la preciosa història d'amor entre Gabrielle i Martin.

"I què té de particular esta història d'amor?", preguntarà en veu alta, i respondrà: "Que els protagonistes tenen una discapacitat intel·lectual; concretament, Gabrielle, la Síndrome de Williams".

Després d'esta introducció, la persona dinamitzadora llegirà la descripció de la síndrome de Williams (annex I).

FASE 2 – Una vegada centrada la temàtica de la pel·lícula, repartirà a cada participant una quartilla de paper i els proposarà que escriguen tres paraules que els suggerisca o que definisquen el terme *discapacitat*. Tindran un minut de temps.

Una vegada transcorregut el temps, la persona dinamitzadora arrebregarà les quartilles de paper i les tornarà a repartir de forma que a ningú li toque la seua. Esta vegada, els i les participants en l'activitat hauran d'encerclar la paraula que els parega que millor definix el terme *discapacitat*. Després, cada participant llegirà en veu alta la paraula que haja triat.

La persona dinamitzadora anirà anotant les paraules en la pissarra, agrupant-les per similitud de significat; una vegada hagen finalitzat tots i totes les participants, es farà una lectura de les paraules resultants com a conclusió del que el grup entén per discapacitat.

FASE 3 – Per a finalitzar esta activitat i a manera de reflexió, es llegirà la informació arrebregada en el document annex II, on s'explica la utilització en l'actualitat del terme *diversitat funcional* en comptes del terme *discapacitat*. A continuació, es projectarà la pel·lícula.

Activitats posteriors a la projecció

Amor universal

Objectius:

- ✓ Superar els prejudis i el convencionalisme social.
- ✓ Potenciar la tolerància i el respecte envers les persones amb diversitat funcional.
- ✓ Conèixer i identificar emocions.
- ✓ Aprendre a parlar en públic, demanar la paraula i respectar els torns de paraula.

Tècnica utilitzada:

- ✓ Col·loqui/debat.

Desenvolupament:

FASE 1 – En esta activitat es treballarà un dels problemes que es tracta en la pel·lícula: l'amor, la sexualitat i els prejudis en el món de la diversitat funcional. La persona que dinamitze l'activitat començarà exposant una síntesi del que ha passat en la pel·lícula:

La pel·lícula ens ha contat una història d'amor. Ni més, ni menys. Gabi i Martin s'han enamorat i volen viure eixe amor amb normalitat, com ho fan la resta de les persones que coneixen.

Desitgen compartir, parlar, riure, besar-se, amar-se...; però la mare de Martin s'oposa rotundament, està preocupada pel que puga ocórrer i no permetrà que eixa relació seguisca endavant.

FASE 2 – Una vegada centrat el tema sobre el qual girarà l'activitat, el dinamitzador o dinamitzadora recordarà al grup el diàleg següent entre Sophie i la mare de Martin:

- **Sophie:** Gabi i Martin s'estimen. Tenen dret a l'amor, no?
- **Mare de Martin:** Saps que no; no és el mateix en persones com ells.

Este diàleg serà el punt de partida d'un col·loqui/debat en què es plantejaran les qüestions següents:

- Quines emocions afloren entre Gabi i Martin?
- Són les mateixes emocions que experimentaria una parella considerada "normal"?
- La mare de Martin pensa que l'amor no és el mateix en persones amb diversitat funcional. Quina és la vostra opinió?
- Tenen dret a l'amor?

FASE 3 – Per a finalitzar esta activitat la persona dinamitzadora exposarà a manera de reflexió el següent:

L'amor i la sexualitat en persones amb diversitat funcional són encara un tema tabú. El convencionalisme social a vegades ens impeditzar amb la inquietud interior d'algú no tan diferent als nostres estímuls com es pot arribar a creure, ens sobresalta allò que no comprenem.

Hauríem de superar els prejudis o tabús que podem tindre i acceptar que la necessitat d'experimentar l'amor és la mateixa, i els desitjos i les emocions són tan forts com els de qualsevol persona.

Autonomia vs. independència

Objectius:

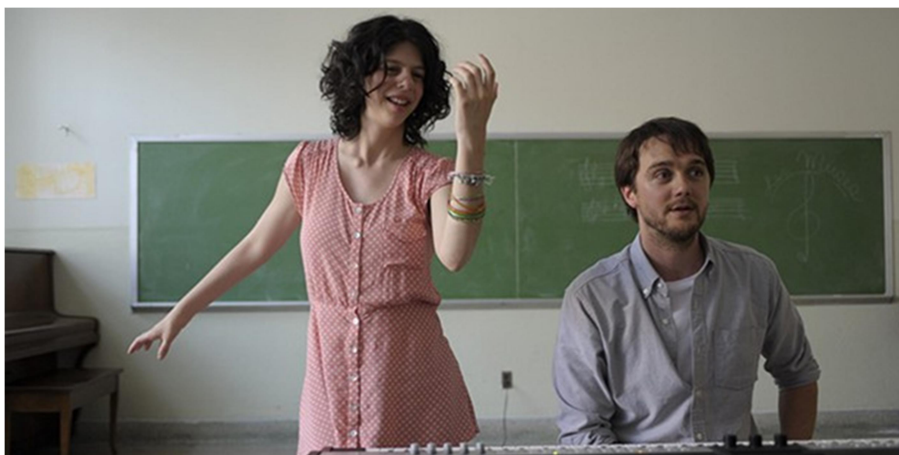
- ✓ Acostar i normalitzar la realitat de persones amb diversitat funcional.
- ✓ Reconèixer la necessitat d'una societat més inclusiva.
- ✓ Aprendre a parlar en públic, demanar la paraula i respectar els torns de paraula.

Tècniques utilitzades:

- ✓ Dinàmica de grups.
- ✓ Posada en comú.
- ✓ Col·loqui/debat.

Materials:

- ✓ Llapis o bolígraf, paper.

Desenrotllament:

FASE 1 – La persona que dinamitza l'activitat començarà recordant la situació de Gabi. Gabrielle viu en un pis tutelat juntament amb altres persones amb distints tipus de diversitat funcional, canta en un cor i treballa en una oficina on s'encarrega de la destrucció de documents.

Després d'esta introducció, demanarà al grup que es dividisca en dos subgrups amb l'objectiu de fer dos llistats: un amb les coses que fa Gabi i que la fan autònoma, i un altre llistat amb les coses que la fan dependent. Un subgrup s'encarregarà de l'autonomia i l'altre de la dependència.

Cada subgrup es col·locarà en un lloc de la sala o aula i triarà una persona com a portaveu. Esta persona s'encarregarà d'anar escrivint en un paper les idees que vagen sorgint. Per a elaborar els llistats tindran amb quinze minuts de temps.

FASE 2 – Una vegada transcorregut el temps, la persona portaveu de cada grup llegirà en veu alta el llistat que hagen elaborat. Amb els dos llistats ja exposats es debatrà sobre la diferència entre autonomia i independència en persones amb diversitat funcional. Abans de començar el debat, la persona dinamitzadora puntualitzarà que cal tindre en compte que hi ha distints tipus i graus de discapacitat.

FASE 3 – L'activitat finalitzarà amb un col·loqui/debat sobre les mesures que caldria d'adoptar per a aconseguir una societat més inclusiva amb les persones amb diversitat funcional i que afavoriren la seua independència, com per exemple mesures a nivell de mobilitat, d'inserció laboral, d'educació, de sociabilitat, de recursos assistencials, etc.

Desitjos i realitats

Objectius:

- ✓ Acostar i normalitzar la realitat de persones amb diversitat funcional.
- ✓ Reconèixer la necessitat d'una societat més inclusiva.
- ✓ Conèixer i identificar emocions.
- ✓ Aprendre a parlar en públic, demanar la paraula i respectar els torns de paraula.

Tècniques utilitzades:

- ✓ Dinàmica de grups.
- ✓ Posada en comú.
- ✓ Col·loqui/debat.

Materials:

- ✓ Paper, llapis o bolígraf.

Desenvolupament:

FASE 1 – La persona que dinamitza l'activitat recuperarà en la memòria del grup dos escenes de la pel·lícula on ens presenten, per un costat, els desitjos més arduos de Gabrielle i, per un altre, el xoc amb aspectes de la realitat que no controla.

Escena 1a – Gabrielle vol viure en un apartament com la seua germana, vol viure amb Martin i decidir sobre la vida; només vol ser normal, és adulta i vol decidir com una adulta. Sophie comprén els desitjos de la seua germana, així que li proposa quedar-se sola en l'apartament mentre ella se'n va a treballar. Gabi s'ha d'ocupar de baixar a comprar i de preparar-se el desdjuní. Tot va bé fins que té un problema amb la torradora: comença a eixir-ne fum i es dispara l'alarma antiincendis. Gabi no pot suportar el soroll, perd el control i es fica al llit amb un pot de gelat.

Gabrielle és diabètica i sap que no pot fer eixos excessos; és perillós per a ella, ja que podria patir un coma diabètic.

- **Desig:** independència, llibertat.
- **Realitat:** tot va bé fins que un contratemps inesperat la conduïx a una situació crítica.

Escena 2a – Gabrielle fa uns dies que no sap res de Martin, així que decidix anar a veure-lo a la botiga d'animals on treballa. Agafa l'autobús i arriba a la botiga, però Martin no està.

Ella coneix el trajecte i el que ha de fer, però en el camí de tornada veu un pis en lloguer i decidix anar a preguntar-ne el preu. Este xicotet canvi en la ruta coneguda la desorienta, camina deambulant pels carrers fins a la nit. Esta situació de pèrdua de control li produïx una crisi, la qual cosa fa que es menje un gelat.

Quan Laurent i Sophie la troben està sent atesa per una ambulància perquè ha patit una descompensació del sucre.

- **Desig:** autodeterminació (veure Martin, anar sola en la seua busca).
- **Realitat:** desorientació, pèrdua de control, crisi.

FASE 2 – Una vegada exposades les dos escenes, el grup es dividirà en dos subgrups i cada un triarà una persona com a portaveu.

Com que el final de la pel·lícula és prou obert i en permet anar més enllà; la persona dinamitzadora de l'activitat proposarà que cada subgrup escriga un final per a la pel·lícula a partir de la informació de què es disposa i del que marque el seu criteri. El subgrup 1 crearà un final "idealment feliç" i el subgrup 2 crearà un final "realista".

FASE 3 – Una vegada transcorregut el temps (quinze minuts serà suficient), la persona portaveu de cada subgrup exposarà la seua proposta de final per a la pel·lícula. Partint d'esta posada en comú, s'obrirà un col·loqui/debat sobre quines mesures es podrien adoptar per a acostar els desitjos a la realitat de Gabrielle.

Esta guia didàctica ha sigut elaborada amb fins educatius no comercials.
Les imatges que conté la guia són propietat de Micro_scope.

Unitat de Prevenció Comunitària en Conductes Addictives (UPCCA-VALÈNCIA/PMD)
Regidoria de Sanitat, Salut i Esports. Ajuntament de València
c/ Amadeu de Savoia, 11. Planta baixa, pati D.

46010 – València

Tel. 96 208 2029

www.valencia.es/pmd

www.tutoriasenred.com

ANNEX I

Activitat: La diversitat enriquix

Síndrome de Williams

La síndrome de Williams és un trastorn del desenvolupament produït per una pèrdua de material genètic en el cromosoma 7. Es caracteritza per:

- ✓ Trets facials típics: front estreta, nas curt, galtes protruïents, mandíbula xicoteta i llavis grossos.
- ✓ Discapacitat intel·lectual lleu o moderada.
- ✓ Dèficits en algunes àrees (psicomotricitat, integració visoespacial), mentre que altres facetes estan quasi preservades (llenguatge), o inclús més desenvolupades (sentit de la musicalitat, hiperacúsia -determinats sons els perceben com a molestos i dolorosos).
- ✓ La seua personalitat és molt amigable, desinhibida i entusiasta; són persones molt sociables i comunicatives.

Informació extreta de: ASSOCIACIÓ SÍNDROME DE WILLIAMS Espanya
<https://www.sindromewilliams.org/informacion-sobre-sw-y-publicaciones/>

ANNEX II

Activitat: La diversitat enriquix

Diversitat funcional: definició i ús correcte del llenguatge en l'àmbit de la discapacitat

Què és la diversitat funcional?

El terme *diversitat funcional* s'ajusta a una realitat en què una persona funciona de manera diferent o diversa de la majoria de la societat i es defineix com "la diferència de funcionament d'una persona en realitzar les tasques habituals (desplaçar-se, llegir, anar al bany, comunicar-se, relacionar-se, etc.) de manera diferent de la majoria de la població".

Amb este terme no parlem de discapacitat, que una determinada persona no és capaç de fer alguna cosa, sinó que la funció (desplaçar-se, comunicar-se,...) es realitza de manera diferent. Diferents maneres de fer la mateixa cosa.

Usem correctament el llenguatge quan parlem de discapacitat?

En la societat de hui en dia, afortunadament cada vegada menys, es pot sentir al carrer termes com "retardat", "subnormal", "invàlid"... per a descriure algú que té algun tipus de discapacitat. Estos adjectius es traduïxen en persones "no vàlides", "no normals", "menys vàlides",...

Estos termes els qualifiquen com si no foren capaços de fer res en la vida (la mateixa paraula ho diu), i porta implícita la idea que no poden fer res sols i que han de ser atesos per altres persones.

Com a reflexió final, mirem el paràgraf de la "Guia per a un ús no discriminatori del llenguatge" (en l'entorn de la discapacitat):

"La qüestió no està a inventar cada vegada més i més paraules o crear un llenguatge políticament correcte per a designar el fet de la discapacitat. Les persones amb discapacitat existixen, igual que hi ha dones i hòmens, persones blanques i negres, altes i baixes, adultes, adolescents, bebés i ancianes,... El problema no està en la diversitat, en l'existència de gent diferent, més prompte tot el contrari: la diversitat enriquix. El problema està en la valoració desigual que es fa de la diferència, la qual cosa convertix la diferència en desigualtat. Per això, amb tota la nostra millor intenció, podrem traure a la llum vocables nous; però açò no val per a res si no eliminem dels nostres caps la concepció que els que tenen discapacitat, igual que les persones de qualsevol altre col·lectiu exclòs o en risc d'exclusió, són persones de segona categoria. No servix de res, ja que, amb el temps, eixos conceptes adquiriran una altra vegada eixe sentit discriminatori i haurem de tornar a crear-ne altres.

Este és el treball més complex... canviar la idea de la societat, perquè no hàgem d'emprar en el futur cap terme més. Per a això és necessària la visibilització, la informació, la conscienciació, el respecte per la diferència..., perquè una societat plural i diversa és la societat del futur. Perquè som éssers únics, diferents, amb les nostres potencialitats i les nostres carències; i hem de ser vistos així, sense ser comparats amb la resta. Perquè tots som diferents."

Podeu trobar el text íntegre en:

<http://www.crdionisiaplaza.es/diversidad-funcional-definicion-y-uso-correcto-del-lenguaje/>